

uplynutí osmidenní lhůty stanovené v § 65 druhý odstavec ex. ř. Stěžovatel poukazuje k tomu, že podle § 83, třetí odstavec ex. ř. jest tento dovolací rekurs přípustný a že tu platí čtrnáctidenní lhůta rekursní, protože jde o exekuci na základě cizozemského exekučního titulu. V tom však nelze stěžovateli přisvědčiti. Nehledíc k tomu, že v § 83 třetí odstavec ex. ř. jest výjimečně stanovena čtrnáctidenní lhůta jen k rekursu proti rozhodnutí o exekučním návrhu a že dovolací rekurs proti souhlasným usnesením nižších soudů jest výjimečně připuštěn jen tehdy, bylo-li jimi rozhodnuto o povolení nebo odepření exekuce, kdežto v tomto případě dovolací rekurs nečelí proti rozhodnutí o povolení nebo zamítnutí exekuce, nýbrž proti rozhodnutí o návrhu povinného na zrušení exekuce již právoplatně povolené — jest se tu řídití předpisy vládních nařízení ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n. a ze dne 18. června 1925 čís. 141 sb. z. a n., jimiž byla podle § 84 ex. ř. zvlášť upravena vzájemná vykonatelnost exekučních titulů mezi republikou Československou a republikou Rakouskou. Ve čtvrtém odstavci vládního nařízení čís. 145/1919 jest výslovně předepsáno, že ustanovení § 83 ex. ř. neplatí o exekučních titulech podle § 1 ex. ř., zřízených v republice Rakouské. O takový exekuční titul tu právě jde a stěžovatel se tedy nemůže dovolávati ustanovení třetího odstavce § 83 ex. ř., nýbrž v tomto případě platí nejen pravidelná rekursní lhůta stanovená v § 65 druhý odstavec ex. ř., nýbrž i zákaz dovolacího rekursu do souhlasných usnesení nižších soudů podle § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Čís. 10660.

Byl-li najat byt i s přístupem k němu jiným domem pronajímatelovým, pronajímatel pak prodal dům, v němž byl byt, byl nadále povinen trpěti průchod svým domem.

(Rozh. ze dne 31. března 1931, Rv I 550/30).

Žalovaná měla od žalobců najatý byt v domě čp. 164, jenž měl vchod jen domem čp. 128. Žalobci napotom dům čp. prodali. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci, by bylo uznáno právem, že žalované nepřísluší právo vcházeti do bytu jí najatého v domě čp. 164 domem čp. 128, a že žalovaná jest povinna zdržeti se průchodu domem čp. 128. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Zjištění prvního soudu, že byt žalované v domě čp. 164 nemá jiný vchod, než domem čp. 128, je bezvadné. Z toho plyne, že by žalovaná nemohla najatého bytu užívat, kdyby nemohla vcházeti do něho a vycházeti z něho domem čp. 128. Na tomto zjištění prvního soudu nemůže nic změnití tvrzená možnost zřízení jiného vchodu v domě čp. 164, kdyby se žalovaná toho domáhala na vlastníku tohoto domu; rozhoduje stav doby přítomné a ten, jak zjištěno, možnost jiného vchodu než domem čp. 128 žalované straně neposkytuje. Není tedy odůvodněna výtká odvolatelů, že zjištění prvního soudu odporuje skutečnosti. Věci dostalo

se ve stolici prvé správného posouzení i po stránce právní. Práva i závazky plynoucí z nájemního poměru mezi žalovanou a dřívější vlastníci domu, ať již založen byl na smlouvě nájemní nebo na záboru, nedoznaly změny tím, že se žalující strana stala vlastníkem obou domů. Předmětem nájmu byly oba domy, i dům čp. 164, v němž jest byt, i dům čp. 128, jímž se do bytu toho vchází. Rubem práva žalované strany procházeti domem čp. 128 do bytu v domě čp. 164, je povinnost žalujících, průchod ten trpěti. To plyne z ustanovení § 1120 obč. zák., podle něhož právo nájemní prodejem domu nezaniká. Prodejem domu čp. 164 manželům S-ovým přešla nájemní povinnost pronajímatele na nové vlastníky jen v tom rozsahu, v němž na ně mohla býti převedena, totiž potud, pokud žalovaná strana nájemní svá práva mohla vykonávati v domě čp. 164, kdežto obsah jejich nájemních práv, pokud žalovaná je vykonávala v domě čp. 128, na nové vlastníky domu čp. 164 nepřešel a zůstala povinnost těmto právům odpovídající, povinnost trpěti průchod domem čp. 128 i na dále při žalující straně. Důsledkem toho nesejde na tom, chtěla-li strana žalující, prodávajíc dům čp. 164, povinnosti této se zbaviti, či na dále ji plniti, a není také rozhodné, proč se při prodeji tohoto domu o příchodu k bytu žalované nemluvílo, zda žalobci úmyslně či opomenutím tuto okolnost kupujícím zamlčeli.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce posoudily nižší soudy věc správně, zamítнувše žalobu. Obě strany přednesly ve sporu souhlasně, že žalovaná měla v domě č. p. 164 byt najatý od žalobců, kteří byli až do dne 14. července 1928 spoluvlastníky obou domů č. p. 128 a 164. Tato skutečnost nepotřebuje podle § 266 c. ř. s. důkazu a jest ji vzíti za základ při přezkumu právního posouzení věci. Pokud dovolatelé opírají své právní vývody o tvrzení, že žalované byl byt přikázán jen bytovým úřadem a že jí nebyl pronajat, nelze k nim přihlížeti, protože tato okolnost nebyla nižšími soudy zjištěna a dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. není v této příčině podle zákona proveden. Jinak se odkazují dovolatelé na důvody napadeného rozsudku, jichž správnost nevyvrátili a s nimiž nejvyšší soud souhlasí, ježto vyhovují stavu věci a zákonu. Jde o žalobu zápůrčí a žalovaná se proti ní náležitě ubránila uplatněním svého práva nájemního, které v sobě zahrnuje také průchod domem žalobců, od nichž měla najatý byt i s přístupem k němu. Žalobci jako pronajímatelé nemohli se zbaviti své povinnosti trpěti žalované průchod svým domem čp. 128 prostě tím, že druhý svůj dům č. p. 164 prodali osobám třetím, nepostaravše se při tom nijak o to, jak by se jinak žalovaná dostala do bytu od nich najatého. Nemůže tu býti řeč o nějaké »věcné služebnosti«, jak mylně dovozují dovolatelé, nýbrž jde jen o výkon nájemního práva. Jest nerozhodné, že žalovaná žalobcům neplatí zvlášť za průchod domem č. p. 128, neboť bylo věcí žalobců, by se o případné rozdělení nájemného, které žalovaná platí ze svého bytu, dohodli s osobami, jímž pro-

dali dům č. p. 164 vědouce, že do bytu žalované není jiného vchodu, než domem č. p. 128, který si dále podrželi. Jinaký výklad by se v souzeném případě ani nesrovnával se zásadou poctivosti v právních stycích (§ 914 obč. zák.).

Čís. 10661.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Nárok na periodickou remuneraci může se opíratí buď o smluvní ujednání stran neb o obchodní zvyklosti v místě, kde jest zaměstnavatelův závod, anebo může býti podle okolností založen i tím, že zaměstnavatel vyplácí ve svém podniku remunerace po delší dobu pravidelně, třebaš dobrovolně a ne vždy ve stejné výši. Pravidelné poskytování remunerací jest spatřovati po případě v tom, že byly v podniku zaměstnavatele vypláceny po tři léta.

Smlouvu akciové společnosti s obchodním pomocníkem jest považovati na straně zaměstnavatelky za obchod (čl. 273, 274 obch. zák.); platí tu čl. 287 obch. zák. o výši zákonných úroků.

(Rozh. ze dne 31. března 1931, Rv I 567/30).

Žalobu obchodního pomocníka proti zaměstnavateli o zaplacení periodické remunerace za rok 1928 procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce odvolací soud nepochybil, přiznav žalobci nárok na periodickou remuneraci za rok 1928. Věc jest posuzovati podle těchto právních hledisek: Zákon ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. z. sám neposkytuje nárok na periodickou remuneraci a v § 16 jest jen vykládací pravidlo pro případ, že zaměstnanci již přísluší právní nárok na poskytnutí remunerace. Otázku, zda a kdy jest tu nárok na remuneraci, jest řešiti podle okolností případu. Nárok na periodickou remuneraci může se opíratí: a) o smluvní ujednání stran; výše remunerace při tom může, býti určena; není-li její výše ujednána, bylo by ji stanoviti podle toho, jaká remunerace byla pravidelně vyplácena v letech předešlých (srovnej rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni ze dne 3. prosince 1912. Rv II 981/12, Fuchs čís. 82); b) o obchodní zvyklosti v místě, kde jest závod zaměstnavatelův; výši určí po případě soud podle § 273 c. ř. s., přihlížeje k místním zvyklostem (§ 6 (1) zákona čís. 20/1910) nebo k výnosu obchodu (srovnej rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni ze dne 4. února 1914 Rv I 1267/13, Fuchs čís. 151 b), a ze dne 10. února 1914 Rv I 136/14, Fuchs čís. 154). c) Podle okolností může nárok býti založen i tím, že zaměstnavatel vyplácí ve svém podniku remunerace po delší dobu pravidelně, třebaš dobrovolně a ne vždycky ve stejné výši